

Molitva sv. Faustine, Dn. 163

*Pomozi mi, o Gospodine,
da moje srce bude
milosrdno.*

ZA MJESEC SRPANJ 2025.

**U GODINI ZAHVALE ZA KRUNICU BOŽJEGA MILOSRĐA O 90. OBLJETNICI OBJAVE
(listopad 2024. – listopad 2025.)**

<https://bozjemilosrdje.net/godina-zahvale-za-krunicu-bozjega-milosrdja/>

Pomozi mi, Gospodine, da moje srce budu milosrdno Molitva sv. Faustine (Dn 163) (7)

Toliko često kao što dišu moje grudi, toliko često kao što bije moje srce, toliko često kao što pulsira krv mojim venama, toliko tisuća puta želim slaviti Tvoje milosrđe, o, Presveto Trojstvo. (...) Pomozi mi, Gospodine, da moje srce bude milosrdno, da osjećam sve patnje svoga bližnjega, da nikom ne uskratim svoje srce i da iskreno susrećem i one za koje znam da će zloupotrijebiti moju dobrotu. Ja sama zatvorit ću se u premlasrdno Srce Isusovo. O vlastitim patnjama šutjet ću. O, moj Gospodine, neka Tvoje milosrđe počiva na meni.“ (Dn 163)

Do sada je bilo govora o molitvi za milosrdne oči, milosrdne uši, milosrdan jezik, milosrdne ruke i milosrdne noge. Posljednja molitva sv. Faustine odnosi se na srce: „Pomozi mi, Gospodine, da moje srce bude milosrdno...”

I nije smjela nedostajati molitva za milosrdno srce iz vrlo jednostavnog razloga: da, zaista, o srcu ovisi sve – sve što će u čovjeku biti milosrdno. Srce osjeća, odlučuje i upravlja svakim čovjekovim organom: rukama, nogama, očima, sluhom i govorom. Zato možemo smjelo reći: kakvo srce – takav čovjek.

Što osjećaš?

Sveta Faustina moli za milosrdno srce – za takvo srce koje osjeća svako trpljenje bližnjega. Suprotno općem mišljenju: nema bezosjećajnijih srdaca – jer i „kamenno srce“ osjeća.

Svaki čovjek, manje ili više, nešto osjeća, što znači da je osjetljiv na vlastite probleme, ambicije, potrebe, rane, osjeća vrlo dobro sebe i to da nije u stanju ili ne želi osjećati druge. Logika osjećaja je vrlo jednostavna. Štoviše, čovjek je tim sebičniji što više osjeća sebe, a ne druge. Onaj tko počinje osjećati druge, izlazi iz sebe, iz kruga sebičnosti i „ide“ prema drugome te počinje voljeti. Milosrdno srce suosjeća sa svim poteškoćama bližnjih, što znači da je ovo srce zdravo. A koliko je važno zdravo srce za čitav organizam, znaju ne samo oni koji imaju problema sa srcem.

Komu govoriš – Ne?

Kada srce počinje osjećati potrebe drugih, staje pred dvojna vrata: jedna s natpisom – Ne ulazi!, a druga vrata s natpisom: Pomozi! Za sv. Faustinu postoje samo jedna vrata, i to ova druga: zato i obećava da neće nikome uskratiti svoje srce.

I najbolji kompjuteri nisu u stanju izbrojiti koliko puta u svom životu govorimo drugome: Ne!, i to nije nikakav grijeh ili tragedija, ali također nije ni neko umijeće uvijek reći: Da! Treba naučiti govoriti i: Da! i Ne! Najprije đavlu reći: Ne!, a potom i onim problemima i ljudima koji su loši i manje važni od onih problema i ljudi kojima govorimo: Da! Ako svećenik oglašava s propovjedaonice da treba još sredstava za farbanje krova, a mi trebamo novac za nužnu operaciju, ipak trebamo svećeniku reći: Ne!, a punici: Da! Kada prijatelj s posla želi sa mnom ići na večeru, a znam da bi moja supruga bila sretna da se zabavim s našom djecom, onda tom prijatelju treba reći: Ne!, a svojoj supruzi i djeci: Da! Često govorimo: Ne! – često kažemo da nemamo vremena, novca, da ne možemo pomoći jer nismo u stanju biti svuda i za sve. Pravo je umijeće – nikada ne zatvarati svoje srce. Možemo nekome ne dati novca ili vrijeme, ali ne smijemo zaključati srce svoje. Problem leži ne u tome da ne pomazemo svima onako kako oni to žele, već u tome da ih – ne podnosimo. Živciraju nas ljudi koji stalno od nas nešto očekuju. A ako nas živciraju, znači da smo im već u svome srcu rekli: Ne! Zadržali smo svoje srce samo za sebe. Imati milosrdno srce, znači darivati srce. Daruj srce, jer darujući još ga nitko nije izgubio.

S kim si?

Plašimo se darovati svoje srce jer se bojimo biti prevareni, ranjeni, biti „izloženi“. Zato kad tražimo pomoć, pristajemo uz ljude koje dobro poznajemo, koji su nam sigurni. Sveta Faustina poznaje dobro mehanizme ljudskoga srca: zato obećava da neće bježati od „teških“ ljudi. I ne zaustavlja se samo na razini pomoći. Ne govori ni: pomoći ću samo ljudima koji će iskorištavati moju dobrotu, već govori da će ih rado susretati.

Susretati znači više nego pomagati. Znači biti zajedno, zajedno provoditi vrijeme, biti društven, ne bježati od drugih ljudi kao „đavao od svete vode“. Ne smijemo biti poput činovnika koji „obavlja“ svoj posao. Premalo je to. I ovdje baš vidimo fenomen – geniji sv. Faustine i ujedno malenost naših srdaca, čak i kod onih koji su aktivni u širenju štovanja Božjega milosrđa. Samo onaj koji voli potrebitog, može biti iskreno s njim čak i po cijenu trpljenja i odricanja.

Pred kim se zatvaraš?

Voljeti one koji nas mogu iskoristiti ljudski gledajući je nemoguće. Možda zato s. Faustina, govoreći o suživotu s onima koji mogu našu dobrotu zlorabiti, govori odmah o bliskosti s Bogom. Da se čovjek može u potpunosti otvoriti prema drugima, mora se zatvoriti u Srce Isusovo. Samo duboka povezanost s Bogom daje snagu da se otvorimo ljudima, naročito onima koji su teški. Mnogo je ljudi koji čine dobro ljudima, ali samo onima koje vole. A zato ne treba milosti vjere, ni posebnog poziva. Da se možemo posvetiti osobi koja se ne da voljeti ili odbačenome ili jasnije govoreći lošem čovjeku, potrebno je zaista – uteći s Bogu. Često prigovarano da su ljudi teški, ali problem vrlo često leži u tome da se zatvaramo pred Bogom, ne utječemo Mu se, ne želimo povjerovati ili glumimo da je to nemoguće; ali za biti uz Boga i u Bogu potrebno je da imamo snagu biti i s drugim ljudima. Ako želim biti otvoreni prema ljudima, moram prebivati s Bogom i biti u Bogu.

O čemu šutiš?

Govoreći o milosrdnom srcu i o mogućnosti da pretjerujem u dobroti, sv. Faustina naglašava da će o vlastitim trpljenima šutjeti. Smatra se nekako normalnim da, kad se čovjek osjeća iskorištenim, zapravo automatski prigovara. Milosrdno srce prelazi preko ove situaciju tvoreći pravilo: Ne gundati, ne prigovarati! Takav stav može uroditi pobunom: Kako to? Zašto šutjeti?

Čini se da Faustina želi drugima reći da interveniraju probajući riješiti stvar najprije na čisto „ljudski način“.

Šutnja ipak ne mora odmah značiti pristanak na zlo drugoga. Šutnja mora gasiti zlo u njegovu začetku. Na radi se ovdje o tome da šutimo i tako se povlačimo, već da se ne osvećujemo i da ne inzistiramo na svome pravu.

Usred vike i galame, usred mnoštva riječi, postoji puno stvari preko kojih prelazimo šuteći. Prešutjeti svoje trpljenje, znači umirati na križu poput Isusa, a ne kao zločinac.

Sveta Faustino, želim da se milosrđe Gospodnje odmori u mojim rukama i nogama, očima i ušima, da bi se na koncu smjestilo u moje srce. Neka u njemu nađe odmor, neka se nastani kao u svojoj vlastitoj kući – jer kuća milosrđa jest čovjek.

vlč. Wojciech Węgrzyniak

Oredzie miłosierdzia

br. 70, str. 16/17

*s poljskog preveo p. Andrzej Wośko, dehonijanac,
koordinator Koordinacije štovatelja Božjega milosrđa
lektura: Marija Vuković*

Dodatak prevoditelja

„Isuse, učini srce moje po Srcu Svome, i promijeni ga u Svoje vlastito da bih znala osjetiti potrebe drugih srdaca, a napose onih koja trpe i koja su tužna. Neka zrake milosrđa otpočinu u mom srce.“ (Dn 514)

„Vječni Bože, sama Dobroto, čije milosrđe ne može pojmiti niti jedan um, ni ljudski, ni anđeoski, pomoz mi, slabom djetetu, da mogu vršiti Tvoju svetu volju koju mi daješ spoznati. Ne želim ništa, samo ispunjavati Božje želje. Evo Ti, Gospodine, dajem svoju dušu i tijelo, um i svoju volju, srce i svu svoju ljubav. Čini sa mnom prema Svojim pradavnim naumima.“ (Dn 492)

„Reci da je milosrđe najveća Božja osobitost. Sva djela mojih ruku okrunjena su milosrđem.“
(Dn 301)

„O odricanju od sebe, od vlastite volje.

Odricanje razuma: tako što ću ga **podrediti razumu** onih koji mi na zemlji zastupaju Boga.

Odricanje volje: **vršiti volju** Božju koja i se objavljuje u volji onih koji mi na zemlji zastupaju Boga i koja je sadržana u pravilima naše Družbe.

Odricanje prosudbe: svaku ću **naredbu primljenu** po onima koji mi zastupaju Boga, izvršiti odmah, bez razmišljanja, propitkivanja i bez pogovora.

Odricanje jezika. Ne dam mu ni najmanju slobodu, osim s jednim izuzetkom kada mu je dajem u potpunosti, a to je naviještanje Božje slave. Uvijek kada primim sv. Pričest molit ću Isusa da osnaži i očisti moj jezik da njime ne bih ranila svoje bližnje. Također pravila koja mi govore o **šutnji** izvršavat ću s najvećim poštovanjem.“ (Dn 375)